

13. A maradék és küldetése

Az egyetemes egyházakat azok alkotják, akik őszintán hisznek Krisztusban; de az utolsó időkben, az általános hitehagyás idejében maradékot hátrahagyva, hogy megtartsa Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ez a maradék hirdeti az Antikristus eljövését, a Krisztus általi megváltást és Krisztus második eljövételének közelgését. A Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal jelképezi ezt az üzenetet, amely egybeesik a mennyben folyó üzenettel, a földön pedig bűnbánatot és megújulást eredményez. Minden hátrahagyó számára a meghívás, hogy személyesen vegyen részt az evangélium világszerte történő hirdetésében. (Jel 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2Kor 5:10; Ját 3:14; 1Pt 1:16-19; 2Pt 3:10-14; Jel 21:1-14)

A nagy vezírány sárkány ugrásra kész. Ő volt az, aki a mennyei angyalok egyharmadának bukását okozta (Jel 12:3, 7-9). Ha most fel tudja falni a származékos gyermekeket, megnyeri a háborút.

Előtte áll a Napba állított asszony, akinek a Hold van a lábánál, fején pedig tizenkét csillag alkotta korona. A fiúgyermek azért születik, hogy "ézsavesszővel" legeltessen minden nemzetet.

A sárkány utánaveti magát, de nem tudja megállni a gyermekeket, mert a fiú "ézagadtatott... Istenhez és az Ő királyi székéhez". A földön hátrahagyott sárkány az anyjára zúdítja haragját, aki csodálatos módon szarjnyakat kap, és Isten a közelében neki készített távoli helyre viteti, ott táplálja ideig, időig és föl időig; hátrahagyó és föl évig vagy 1260 prátai napig (Jel 12:1-6, 13-14).

A bibliai prátciában a tiszta asszony Isten hűségese egyházait jelképezi.[1] A házasságtörőnek vagy paráznának bemutatott asszony Isten hitehagyóvá lett egyházait jelképezi (Ezék 16; %sa 57:8; Jer 31:4-5; Háseis 1-3; Jel 17:1-5).

A sárkány, ézama rági kagy, aki nevezetik "rdágnak és Sárkánynak", arra vart, hogy felfalhassa a fiúgyermeket, a rágen vart Messiaszt, Jézus Krisztust. Sárkány a főellenségnek tartott Jézus elleni közelében eszközként használta fel a Római Birodalmat. Jézust semmi, még a keresztelést sem tudta eltorénteni közelétől, az emberiség megváltásáért.

legyőzte Sátánt. Krisztus ezt mondta keresztre feszítéséről: "Éz most megy végbe az ártatlanok felett, most vették ki a világ fejedelmét." (Jn 12:31-32 prot. ford.) A Jelenések könyve leírja a Mennyben hangzó győzelmi éneket. "Éz most lett meg az idvség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyainkfiainak vándorja levettett, aki vándorja vala őket és nappal a mi Istenünk előtt... Annakokért írtok, egek, és akik lakotok azokban." (Jel 12:10-12) Sátán munkáját korlátok nélkül szorította az, hogy kirekesztett a Mennyből. Sátán nem vándorhatja tovább Isten előtt a mennyi lánya előtt.

A Mennyben nagy az írtás, ím, ím a földön figyelni kell az intésre. "Éz jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszíllott az írtás tőzök, nagy haraggal teljes, úgy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van." (Jel 12:12)

Sátán a földön vette az asszonyt, az egyházat, hogy kitűtse a haragját (Jel 12:13). Az egyház sokat szenvedett ugyan, de túlélte a támadást. A föld győren lakott része - a pusztá - adott menedéket Isten hűgeseinek az 1260 prófétai nap vagy 1260 valás alatt (Jel 12:14-16; lásd e könyv 4. fejezetében a 49. oldalt az év-nap elvvel kapcsolatosan).[2]

A pusztai rejtőzködés végén Isten népe előttük Krisztus kizeli visszatérésének jeleit látva. János ezt a hűges csoportot "ézmardoknak" mondja, amely megőrzi Isten parancsolatait, és néla van "éž Jzus Krisztus bizonyástele" (Jel 12:17). Az írtás kálán nsen gyűli ezt a maradéket (Jel 12:17).

Mikor és hol zajlott az írtás? Hogyan történt? Mikor kezdett feltűnni a maradék? Mi a káldetése? A Szentírás és a történelem áttekintésére egyaránt szükséges van ahhoz, hogy választ kapjunk a kérdésekre.

Á

A nagy hitehagyás

A keresztny egyházat először a pogány Római Birodalomban írták, majd a saját sorain belül vágobement hitehagyás is írtást váltott ki. Ez a hitehagyás nem jelentett meglepetést, hiszen János, Pál és maga Krisztus is megírták a bekövetkezést.

Jzus utolsó nagy beszédében figyelmeztette tanítványait az elkövetkező csalásra. "Éz Meglissök,

hogyan valaki el ne hitessen titeket" - mondta. "Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is." (Mt 24:4, 24) Kévetőinek nagy nyomorúságot kell elszenvedniük, de tőlik (Mt 24:21-22). Az öldöklés végéig a jelek bizonyítják, amelyek Krisztus kizeli visszatérésére is előremutatnak (Mt 24:29, 32-33).

Pál szintén

figyelmeztetett: "Az én eltávozásom után jönnek titeket gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok kizál is támadnak farkasok, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják" (ApCsel 20:29-30). Ezek a "farkasok" viszik az egyházat a "szakadás"-ba, azaz a hitehagyásba.

Pál azt mondta, hogy ennek

a hitehagyásnak Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie. Annyira bizonyos volt ez, hogy mivel még nem kizetkezett be, biztosan jelezte: Krisztus majd csak később tér vissza. "Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekizetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és feláll be emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre másnak mondatik, annyira, hogy maga áll be, mint Isten, az Isten templomába, Isten gyanút mutogatván magát." (2Thessz 2:3-4)

E hitehagyás májr Pál

idejében is hatott, noha még csak korlátozott körökben. Sőtini volt működésnek másdszere, "za hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszágnak minden csalárdságával" (2Thessz 2:9-10). Az I. század végé előtt János kijelentette: "Ésok hamis próféták jött ki a világba". "ÉsAz antikrisztus lelke... most e világban van májr." (1Jn 4:1, 3)

Hogyan alakult ki ez a hitehagyás rendszer?

A bűn embernek

hatalomra jutása. "Amint az egyház elhagyta első szeretetét (Jel 2:4), elvesztette tanításainak tisztaságát, az egyéni viselkedés kiváltságait és az egység láthatatlan kizetelét, amit a Szentlélek adott. Az istentiszteletben az egyszerűséget a formalizmus váltotta fel. Egyre inkább a népszerűség és a személyes hatalom döntő a vezetők választásában. E vezetők mind nagyobb tekintélyt kizeteltek először a helyi gyülekezetben, majd igyekeztek kiterjeszteni fennhatóságukat a szomszédos gyülekezetek felé is."

És végül májr nem a

Szentlélek irányítása alatt vezetők a helyi gyülekezeteket - ezt a rendszert felváltotta a páspók egyszemélyi vezetése egyházi kizetelnek, mert minden egyháztag személyesen neki volt alárendelve, és egyedül rajta keresztül volt lehetséges az átvisszérés. Ennek foga a vezetőség az egyházban uralkodás, nem

felszabadult az ariánus osztrigátok határsa alá, akik korlátozták a katolikus egyház fejlődését. Attól kezdve a pápák lehettek azokkal a cészárakkal, amelyekkel a Kr. u. 533-ban kelt justinianusi rendelet felruházta a "Szent szék" fennhatóságát. Így kezdődött el az 1260-ig tartó "időszak", amint azt a bibliai prófécia megjövendölte (Dán 7:25; Jel 12:6, 14; 13:5-7).

Tragikus módon, az egyház az Állam segédletével igyekezett minden keresztényre rákényszeríteni rendeleteit és tanításait. Sokan megtagadták hitüket az "időszak"tól való félelem miatt, azokat pedig, akik hűségesen kitartottak a szent-ráisi tanítások mellett, kegyetlenül "időszak"ok. A keresztény világ csatárrá vált. Sokakat bebörtönöztek vagy kivégeztek Isten nevében! Az 1260-ig tartó "időszak" idején a hűséges hívők milliárdok rettenetes szenvedéseket éltek át, sokaknak az életükkel kellett fizetni azért, mert hűek maradtak Krisztushoz.[8]

A kiontott vér minden cseppje foltot ejtett Isten és Jézus Krisztus nevében. A kereszténység "gyökere" semmi nem értett annyit, mint ez a kegyetlen "időszak". Az egyháznak ezek a tettei retentő módon eltorzított képet festettek Isten jelleméről, ami a purgatóriumról és az "időszak"ok kárhozatról szóló tanításokkal egyetemben sokakat arra késztetett, hogy elvessék a kereszténységet.

Már jóval a reformáció előtt tiltakozás hangok hallatszottak a katolikus egyházon belül az ellenfelek kénytelen legyilkolása, a göggyel nyilatkozatok és a bomlasztás romlottsága miatt. A XVI. századi protestáns reformáció kialakulásához vezetett, hogy az egyház nem volt hajlandó reformokat végrehajtani. A reformáció sikere nagy csorbát ejtett a római egyház tekintélyén és befolyására. Az ellenreformációval a pápák folytatták a véres kázzel, hogy szétzúzza a reformációt, ám fokozatosan csatát vesztett a polgári és vallási szabadságot kázzal szemben.

Végül, 1798-ban, vagyis 1260 évvel az időszámítás szerinti 538. év után a Római Katolikus Egyház halálos sebet kapott (v. Jel 13:3).[9] Itáliában Napóleon seregeinek átványos győzelmi sorozata nyomán a pápa a francia forradalmi tanács kényének kedvének lett kiszolgáltatva, amely a római vallást a kázzal kibékíthetetlen ellenségnek tekintette. A francia kormányzat utasította Napóleont, hogy fogassa el az egyházfőt. Parancsára Berthier tábornok bevonult Rómába, és kijelentette, a pápaság politikai uralma véget ért. Foglyul ejtette a pápát, és Franciaországba vitte. Az egyházfő ott halt meg fogságban.[10]

A pápaság megdöntésével tetőzött az események hosszú láncolata, ami kapcsolatban állt a rendszer fokozatos hanyatlásával. Ez az esemény jelöli a prófétikus időszak, az 1260-ig való végét. Sok protestáns magyarizata szerint ez az esemény a prófétia beteljesedése.[11]

A reformáció

Nemcsak a Szentírásban, hanem a hagyományra építő tanok, az elszakadó irgalmatlan időkben és a pápák nagy részének lelki hanyatlása is azok között a fő tényezők között tartozott, amelyek miatt a 16. század reformációja a 16. század reformációja volt.

A tanítások
kardok. A

küvetkezőekben azoknak a nem bibliai tanoknak a példáját láthatjuk, amelyek elősegítették a protestáns reformáció fejlődését, és még mindig elváltak a protestánsokat a mai katolikusoktól.

1. A felföldi egyház feje Krisztus

helytartása. E

tanítás szerint egyedül Róma pápája Krisztus felföldi helytartása, illetve képviselője, ő az egyház látható feje. Az egyházvezetésre vonatkozó bibliai nézet (1. Korinthus 11. fejezet) ellentétben, ez a tan az az feltevésen alapszik, hogy Krisztus Pátert tette meg az egyház látható fejét, a pápa pedig Páter utódja.[12]

Az egyház és az

egyházfő csálhatatlansága. A mai egyház tekintélyt és befolyást leginkább a csálhatatlanságot kimondó tan erősítette meg. Az egyház azt állította, hogy sosem vétett a múltban, és a jövőben sem fog. E tanást, amit a Bibliában nem lehet alátámasztani, a küvetkező árvélsre alapozta. Az egyház isteni eredetű, ennél fogva benne rejlő tulajdonsága a csálhatatlanság. Mivel Isten az isteni eredetű egyház által szándékozik minden új embert a Mennybe vezetni, az egyháznak a hit és az erkölcs tanástában távedhetetlennek kell lennie.[13] Tehát Krisztus megőrzi minden távedéstől a Szentlélek ereje által.

Ebből az emberek alapvető

bűnösséget (1. Korinthus 7. fejezet) tagadó logikai küvetkeztetést vontak le, amiből az küvetkezik, hogy az egyház vezetőjének szintén csálhatatlannak kell lennie.[14] Ilyenformán a katolikus iratokban azt állították, hogy vezetőjük isteni kiváltságokkal rendelkezik.[15]

3. Krisztus

kübenjáró főpapi szolgálatainak elhalványulása. Amint nőtt Róma egyházának befolyása, úgy fordult el a hávők figyelme Krisztusnak, mint mennyei főpapunk folyamatos kübenjáró munkájára - aminek az ászárvetségi szentélyszolgálatok naponkénti áldozatai voltak az előképei (1. Korinthus 4. és 23. fejezet) -, és a felföldi pápára, valamint annak mai vezetőjére irányult. A hávők hitüket a pápákba, papokba, prelátusokba vetették, és nem Krisztustól vették a bűn bocsátást és az árvétletet (1. Korinthus 9-10. fejezet). Ellentétben a minden hávő pápára vonatkozó ászárvetségi tanástal, az ádvárvéssághoz elengedhetetlenül fontosnak tekintettek a pápák feloldozási szolgálatait.

Krisztus a Mennyben

engesztelő Áldozatának Ördekeit a bűnbűnös hűvők javára fordítja, Ágy vágóeredményben papi szolgálatának tagadását jelentette, hogy az egyház az Árvacsorát a misével váltotta fel. Az Árvacsora szolgálatát Jézus rendelte el halálának emlékére és eljövendő országga előjeleként (lásd e könyv 15. fejezetét). Ettől eltérően a katolikus egyház azt vallja, hogy a pap (az ember) vőrtelen Áldozatát mutatja be Krisztust Istennek, és ez az Áldozás. Ágy tartották, hogy mivel Krisztus Ájból megáldoztatik, mint ahogy megáldoztatott a Golgotán, a mise Által rendkívüli kegyelemben részesülnek a hűvők és az elhunytak.[16]

Tárgyak veszítették el

annak Áldásait, hogy kénytelenül juthatunk kénybenjárnak, Jézus Krisztus el, hiszen a Szentírásban járhatatlanok voltak, csak a papság Által vágózt misét ismerték. Ezért el is halványult ez az Ágáret és hűvös szű: "Járjunk az Árt bizodalommal a kegyelem királyi szűkéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítésük" (Zsid 4:16).

4. Az Ördekszerző jű

cselekedetek. Az

Ájszűvetsűg tanításának (lásd e könyv 9-10. fejezetét) ellentmond az elterjedt nézet, hogy az ember jű cselekedeteivel az Ádvűssűghez lűfontossűgű Ördekre tehet szűt, és nem a hit menti meg. A katolikus egyház azt tanította, hogy a bűnűs szűvűbe Árasztott kegyelem eredményekűppen megmutatkozű jű cselekedetek Ördekszerző tetteknek minűűnek, amelyek szerint az ember jogosan tarthat igűnyt az Ádvűssűgre. Sűt, az ember a saját Ádvűssűgűhez szűksűges jű cselekedetnek lű műg tűbbet is tehet, amivel műg kűlűlűn Árdemeket gyűjthet. Ez volt a helyzet a szűntek esetűben. E kűlűlűn Árdemeket hasznűlhattűk fel műsok javűra. Az egyház azt tartotta, hogy a hűvek a szűvűkbe adott igazű alapűn Ádvűzűűnek, s a jű cselekedetek fontos szerepet jűtszanak az ember megigazűsűban.

Az Ördekszerző

cselekedetek fontos szerephez jutottak a tisztű-tűtű tanűban is, amely azt tanűtja, hogy akik nem tűkűletesen tisztűk, azoknak el kell szenvedniűk a megtisztulűst, a bűntetteik miatti Ájtméleti bűntetűst a tisztű-tűtűben, és csak azutűn lehet rűszűk a Menny Árűűmeiben. Az Álű hűvők iműjűkkel és jű cselekedeteikkel megrűvidűthetik a tisztű-tűtűben levűk szenvedűűnek idejűt és erűűgűt.

5. A vezekűű és a jűvűtűtel tana. A vezekűű az a szűűűg, ami Által a keresztűnyek keresztűűűk utűn az elkűvetett bűneikre bűnbocsűjnatot kapnak. Bűnbocsűjnatot a pap feloldozűsa utűn nyernek, de elűtte a keresztűnyeknek meg kell vizsgűlniuk lelkiismeretűket, meg kell bűnniuk bűnűket, és meg kell fogadniuk, hogy tűbbű nem vűtkeznek Isten ellen. Majd megvallűk bűneiket a papnak, és vezekűnek, vagyis vűgrehajűk azt, amit a pap rűjűk műr.

A vezeklés azonban nem szabad-tja fel teljesen a bűntudást. Mind az életben, mind a tisztátűzben el kell szenvedni az ideiglenes büntetést. Az egyház a büntetés elhárítására valóra rendelt el a javítást, mert ezzel a hűvek felszabadulnak a bűntudás miatt ideiglenes büntetés alól, ami még a feloldozás után is rájuk vár. A vezeklés az előrt cselekedetek végrehajtása - gyakran az egyháznak befizetett pénz formájában - volt a feltétele a teljes bűnbocsínt elnyerésnek, ami mind az élőknek, mind a tisztátűzben levőknek javára szolgált.

A vártanok, a szentek, az apostolok, de főleg Jézus Krisztus és Mária rendkívüli érdemei lehetővé a javítást. Az ő érdemeik a szentek érdemeinek kincsárba" kerütek, ahonnan it lehetett utalni azoknak a hűvőknek, akiknek számlája veszteséges. E kincsár kulcsai a pápájánál, Péter állagosság utánál voltak, és ő szabad-thatta fel az embereket az ideiglenes büntetés alól, hogy hitelt folyósított nekik a kincsárban.[17]

6. A fő hatalom az egyház. Az éveszadok alatt az államegyház sok pogány hitet, szent napot és jelképet tett magáévá. Ha valaki szét emelt ezek ellen az utálatosságok ellen, a rémai egyház kizárólag magának tulajdon-totta a Biblia magyarításának jogát. Az egyház, és nem a Biblia lett a legfőbb tekintély (lásd e könyv 1. fejezetét). Az egyház azzal értelt, hogy az isteni igazságnak két forrása van, (1) a Szent-rés és (2) a katolikus hagyomány, amely az egyházatyák á-résaiból, az egyházi zsinatok rendeleteiből, a javítást hagyott hitvallásokból és az egyház szertartásaiból áll. Minden alkalommal, amikor az egyházi tanokat a hagyomány, és nem a Szent-réssal támasztották alá, a hagyomány kapott elsőbbséget. Az egyszerű hűvőknek nem volt joguk magyarítani az Isten által a Szent-résben kinyilatkoztatott tanokat. Erre csak a katolikus egyháznak volt joga.[18]

Áj nap hajnala. A XIV. században John Wycliffe az egyház megújítását követelte, nemcsak Angliában, hanem az egész keresztény világban. Elsőként fordította le a teljes Bibliát angolra, abban az időben, amikor csak kevés páldány volt belőle. A Krisztusba vetett hit általi megújítás és a Szent-rés kizárólagos csálhatatlanságára szállítás tanításai kápezték a protestáns reformáció alapját. A reformáció hajnalcsillagát azon igyekezett, hogy kiszabadítsa Krisztus egyházát a pogányság láncaiból, amelyek tudatlanságban tartották a népet. Mozgalmat indított el, amely később egyes embereket és egész népeket szabad-tott ki a vallási tóvtanok karmaiból. Wycliffe á-résai nagy hatást tettek Huszra, Prágai Jeromosra, Lutherre és még sokakra.

Luther Márton

szenvedélyes, magával ragadó, megalkuvást nem ismerő személynéggel talán a reformáció legmarkánsabb alakja volt. Mindenki másnál inkább vezette az embereket a Szent-réshez és a hit általi megigazulás evangéliumi igazságához, miközben hevesen kikelt a cselekedetek általi ádvás gondolata ellen.

tekintetét felfelé - az emberi cselekedetéről, a papokról, a vezeklősről - Krisztusra, egyetlen Kézenjárásra jutunk. És Megvilágításra irányította, amikor kijelentette, hogy a hívőknek nem szabad a Szentírásban kávézni, mert tekintélyt elfogadniuk. Elmondta, hogy lehetetlen emberi cselekedetekkel csökkenteni a bűntudatot, vagy ezek által elkerülni a büntetést. A bűntudatot csak az Istenhez való megtérés és a Krisztusba vetett hit mentheti meg. Isten kegyelme ingyen adott ajándékok, ennélfogva nem lehet megvásárolni. Az emberek reményességüknek tehát nem a javukat, hanem a megfeszített Áldozat-tő kiontott vére.

Mint ahogy egy országoszeti expedíció az Államok között sorban felgyőzött letelepítettek alatt kincsre bukkan, a reformációk pedig a reformációk elfeledett tényeket. Ásiban felfedezték az evangélium nagyszerű elvét, a hit által megigazulást, és a jeltelkesedéssel fogadták Krisztus egyszerű és mindenkorra ártatlan engesztelő Áldozatát, valamint mindenre kiterjedő kézenjárásra pártfogást. Megtagadták és elvetettek sok, a Bibliával nem egyező tanítást, mint például a holtakért való kénytelenítést, a szentek és a földi maradványaik imádatát, a misét, Mária imádatát, a tisztítást, a vezeklést, a szentelt vizet, a papi cselekedeteket (nőtleniséget), a zsinatot, az inkvizíciót, az Ártatlanokért, az utolsó kenetet és a hagyományok tekintélyét.

A protestáns reformátorok szinte egyhangúlag a pártfogás rendszerével azonosították a "bűn emberét", a "bűnös titkos bűnt" és a "Dániel kézenjárásból a kis szarvat", amely a Jel 12:6., 14. és 13:5-ben szereplő 1260 év során, valamint a második advent előtt Áldozati Isten népe. [19]

A protestantizmusban alapvetően volt az a tan, hogy a Biblia, és csak a Biblia a hit és az erkölcs egyedüli mőtársa. A reformátorok minden emberi hagyományt a Szentírás teljes tekintélye alá rendeltnek tekintettek. Hit dolgában senki - sem a pápa, sem a zsinatok, sem az egyházak, sem a királyok, sem a teológusok - nem uralkodtak az ember lelkiismeretén. A keresztény világban valóban ártatlan kezdett a szendergésből, és végül sok országban vallásszabadságot hirdettek.

Á

A megakadt reformációk

A keresztény egyház reformációinak nem lett volna szabad befejeződnie a XVI. században. A reformátorok sokat tettek, de nem fedezték fel újra minden olyan igazságot, amelyre a feledés homálya borult a hitehagyás idején. Kivezettek a kereszténységet a teljes sötétségéből, de még mindig a homályban maradtak. Megtartották a kézenjárás kori egyház vasmarkának szorítását, amikor eljuttatták a Bibliát a világnak, és a bűntudatot felállították az evangélium alapjait, ám még fontos igazságot még nem fedeztek fel. Az aljmeréses keresztény, a halhatatlanság, amit Krisztus az igazak feltámaszása ad, a hetedik nap, vagyis a Biblia szombatja és még sok más tény (lásd a kézenjárás 7., 14., 19. és 25. fejezetét) továbbra is a feledés homályában maradt.

A reformátorok utátdai

azonban a reformáció továbbvitele helyett csak megerősítették az addigi válmányokat. Figyelmüket a reformátorok szavaira, váleményére állszponostották, nem pedig a Szentírásra. Néhányan felfedezték bizonyátokat az igazság mellett, de a tábbbség nem volt hajlandó továbbmenni annál, amit az első reformátorok hittek. Ebből kávetkezően a protestáns hit formalizmusá, áres okoskodássá sályed, ács kegyelettel őriztek olyan távedéseket, amelyeket inkább félre kellett volna tenniük. A reformáció lágja lassan-lassan kihányt, mágnem a protestáns gyálekezetek is hideggá, formálissá, reformra szorulóvá váltak.

A reformáció utáni kor

pezsgett a teológiai tevékenységtől, de lelkiileg kevés haladt előre. Frederic

W. Farrar írta, hogy ebben az időszakban áza szabadságot felváltotta a

káttátsá, az egyetemes elveket a szájalmas rászletek, az igazságot a

dogmatizmus, a fágggetlenséget a hagyomány, a vallást a rendszer. A Szentírás

áolő tisztelete fállá az ihletettségt holt emléke kerekedett. Az őszinte

igazhitúságot utat engedett a merev dogmatizmusnak, az áolő gondolat a vitázá

dialektikának." [20] Noha áza reformáció állszetárte a

rági skolasztika álomjogarát," a protestáns egyházak ázáj skolaszticizmussal

álltak elő, amelynek pálcája áblá volt." [21] Robert M. Grant erről az áj skolaszticizmusrá azt mondta,

hogy ázäppen olyan merev, mint az állszes kázzápkori teológiai ártelmezás volt." [22] A protestánsok ázgyakorlatil

árványes hitvallásai koráitai kázzá szorították állnmagukat." [23]

Viták támadtak. áSoha nem

volt máog olyan kor, amikor az embereket annyira lekáttáttte volna máisok

távedéseinek felkutatása, vagy amikor olyan gyalázatos szavakkal illeték volna

egymást." [24] Ágy a já hárből a szavak háborája

lett. áza Szentírás tábbá májr nem a szá-vhez szá, hanem a kritikus ártelémhez." [25] áza dogma igaz volt, ájm a l

álet kihányt. A teológiai diadalmaskodott, de a szeretet kialudt." [26]

Á

A maradék

Az 1260 ávig tartá

hitehagyás ács nyomorásáig ellenre is maradtak olyan hávök, akik megőrizték az

apostoli egyház tisztaságát. A sárkánynak nem sikerált teljes mártákben

kiirtania a fáld szá-nárol Isten húságes nápát 1798-ra, amikor váget árt az

elnyomás 1260 áve. Ellenákk tovább folytatta rombolásmunkáját. ázMegharaguvák

azárt a sárkány az asszonyra - mondta János -, ács elmáne, hogy hadakozzák

egyebekkel az ő magvábbá valákkal, az Isten parancsolatainak megőzöivel, ács

akiknél vala a Jázus Krisztus bizonyoságtátele" (Jel 12:17).

Mit jelent a maradék?

Amikor János

leárja a sárkány kázzdelmát az asszonnyal ács utádaival, az áz egyebekkel az ő

magvábbá valákkal" (Jel 12:17) kifejeást használja. Ez a kifejeás azt

jelenti, hogy "azok megmaradtak", "azok maradnak" (Jel 12:17). A Biblia úgy festi le a maradékot, mint Isten népének kis csoportját, amely minden baj, háború és hitehagyás kárpótlásaként is hűségesen kitartott Isten mellett. Ez a hűség maradék volt az a töke, amit Isten felhasználhat az új földi egyházak számára (2Kor 3:6; Ezsd 9:14-15; Ámós 10:20-22; Jer 42:2; Ez 6:8; 14:22).

Isten meghagyta a maradéknak, hogy hirdesse dicsőségét, és vezesse az egész világon szét az evangéliumot népét "az őszentségnek hegyére, Jeruzsálembe", "az Sion hegyére" (Ámós 37:31-32; 66:20; v. Jel 14:1). A Szentírás azt mondja az ott szegélytekről, hogy "Ezek azok, akik kárpótlják a bűnt, valahogy meg" (Jel 14:4).

Jel 12:17 bemutatja az Isten által kiválasztott háborúval szembeálló maradékot, amely Krisztus második eljövetele előtt hűségesen tanáskodott mellette. Mi jellemzi ezt a maradékot?

A maradék jellemzői.
Nem lehet egykönnyen eltávolítani, hogy melyik is a maradék a végidőben. Jelenleg konkrét kifejezésekkel írja le ezt a csoportot. Az 1260 évig tartó 1/4ldát az után tűnt fel, és azok alkotják, akik "az Isten parancsolatainak megőrzői... és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyosságai" (Jel 12:17).

Az a felelősségünk, hogy kárpótljuk Krisztus visszatérése előtt az egész világnak hirdessék Isten utolsó figyelmeztető 1/4zenetét, Jelenések 14. hármadik angyali 1/4zenetét (Jel 14:6-12). Ebben az 1/4zenetben is olvashatunk a maradék bemutatásáról: "azok megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét." (Jel 14:12) Vizsgáljuk meg kárpótlásukról, kárpótlásukról e jellemzőket!

1. Jézus hite. Isten maradék népére jellemző az, hogy hite Jézuséhoz hasonló. Mint Jézus, ők is meggingathatatlanul bízni Istenben és a Szentírásban tekintik a Bibliát. Hiszik, hogy Jézus Krisztus a próféciákban megjelent Messias, Isten Fia, aki eljött, mint a világ Megváltója. Hitük feléleli a Biblia minden igazságát - azokat, amelyeket Krisztus hitt és tanított.

Isten maradék népét hirdeti a Krisztusba vetett hit által a végidőben az evangéliumot. Figyelmezteti a világot, hogy eljött Isten által a népnek számára, és felkészteti az embereket a hamarosan visszatérő Uruk fogadására. Tagjai az egész világon végzik missziójukat, hogy befejezzék az Istentől rájuk bízott bizonyosságtevői munkájukat (Jel 14:6-7; 10:11; Mt 24:14).

2. Isten

parancsolatai. A

Jézusba vetett őszinte hit arra készíteti a maradékot, hogy kímélje az Ásra pldjait. "Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." (1Jn 2:6) Mivel Jézus betartotta az Atya parancsolatait, űk is engedelmeskedni fognak Isten parancsainak (Jn 15:10).

Tetteiknek szhangban

kell állni szavaikkal, kíméljen az őrt, mert űk a maradék nép, msklben tetteik semmit sem érnek. "Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én menyeyi Atyám akaratát" (Mt 7:21) - mondta Jézus. A Krisztustól kapott erő által betartják Isten minden ká-válmát, beleértve mind a t-z parancsolatot, Isten véltózatlan erkölcsi tervét (2Mz 20:1-17; Mt 5:17-19; 19:17; Fil 4:13).

3. Jézus

bizonyítéka. János

meghatároza szerint "Jézus bizonyítéka a prófétaság lelke" (Jel 19:10). A maradékot Jézus bizonyítéka vezeti, ami a prófétaság ajándéka által jut el hozzánk.

A Lélek ajándékának az

egyházi tervet során folyamatosan működnie kell, "m-g eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ű megismerésnek egyúgyre, a rett főrősiágra, a Krisztus teljességével ákeskedő kornak mrtákre" (Ef 4:13). Ez tehát a maradék egyik fő jellemzője.

Az ilyen prófétai vezetés

teszi a maradékot prófétai néppé, amely prófétai ázenetet hirdet. Árti és tan-tja a prófétai. A kinyilatkoztatott igazság segétséggel fejezi be káldetését, ká-sz-ti fel a világot Krisztus visszatérésére (Iásd e kinyv 17. fejezet).

Az utolsó idében a

maradék megjelenése. A Biblia arra utal, hogy a maradék nagy áldás után tűnik fel a világon sznpadán (Jel 12:14-17). A prófétai tanulmányozásának j lendletet adott a francia forradalom világot rengető eseménye, amely az 1260 év végén (1798-ban) a pápa elfogatásához vezetett, valamint a három nagy világuábeli jel beteljesedése - amikor a Föld, a Nap, a Hold és a csillagok tanósá-tották, hogy Krisztus hamarosan visszatér. Szóles kárben elterjedt Jézus kázelii visszajövetelének váradalma. Az egész világon sok keresztény ismerte fel, hogy eljött "a végső idő" (Dán 12:4).[27]

A XVIII. sz. második,

valamint a XIX. sz. első felében beteljesedő bibliai prófétai erőtéljes felekezeti mozgalmat hávtak életre, amely az adventi reményságet állította a

központba. Minden egyházban lehetett találni olyanokat, akik hittek Krisztus
közeli visszatérésében, mindnyájan imádkoztak, dolgoztak, és várják a világ
legnagyobb eseményét.

Az adventi remény az
egykor szoros lelki életet ábrázolta felkeltőket. Sokan összefogtak,
hogy figyelmeztessék a világot: Krisztus hamarosan visszatér. Az adventmozgalom
felekezeti, valóban bibliai mozgalom volt, amely Isten Igáját és az adventi
reményt átadta a központba.

Minél jobban
tanulmányozták a Bibliát, annál jobban meggyőződésük volt, hogy Isten elhívta
a maradékot a keresztény egyház megakadt reformációjának továbbvitelére. Ők
maguk ezért saját gyülekezeteikben a reformáció igazi lelki életének hiányát,
és azt, hogy nem tanulmányozzák a második advent közeledését, nem szégyenlőnek
eljelölésére. A Biblia kutatása során feltártuk, hogy azok a
megpróbatottak és családok, amelyeken Isten átvette őket, mályagos
lelki, megtisztató és lelki jelentettek számukra. Ez összehozta őket, mint Isten
maradékát a papot azzal az Istentől kapott megbízatással, hogy folytassák az
egháznak oly sok református erőt adó reformációját. Hájjal és aljzattal fogadják
megbízatásukat, rábenedve, hogy nem azért kapták Istentől, mintha káliféle
lennének másoknál, hiszen egyedül Krisztus irgalma és hatalma által érhetnek el
bármiféle eredményt is.

Á

A maradék kálidése

A Jelenések könyvének
prófétái világgos felvilágosítják, hogy mi a maradék kálidése. Jel 14:6-12
hármas angyali zenei káliz, hogy a maradék prófétái és a világ az evangélium
igazságait teljes mértékben bemutatja.[28] E hármis zene adja meg Isten világszárít a világon kálizetlenül Krisztus
visszatérésére
előtt végigjáró sájtani családokra (Jel 13:3, 8, 14-16). Kálizetlenül
Isten utolsó hívása útján Krisztus visszatér, hogy elvégezze az aratás munkáját
(Jel 14:14-20).

Á

Az első angyal zene

és az Isten kálizetők más angyalt az
Ág középén repül, akinél volt az új kálival evangélium, hogy a Föld
lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségek és ágazatnak, és
nyelvnek és népnek, ezt mondva nagy szavakkal: Féljétek az Istent, és néki
adatok dicsőítést; mert eljött az ő tételének árja; és imádjátok azt, aki
teremtette a Mennyt és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait." (Jel
14:6-7)

Az első angyal Isten maradék népét jelképezi, amely az Őrökkévaló evangéliumot viszi a világnak. Ez az evangélium ugyanannak az Istennek a vőgtelen szeretetéről szóló hár, amit az Őkori próféták és az apostolok hirdettek (Zsid 4:2). A maradék nem más evangéliumot hirdet. Tekintettel az Őtöletre, Őbő megerősőti az Őrökkévaló evangéliumot, azt, hogy a bűnösök hit Őltal igazulnak meg, Ős részesőnek Krisztus igazőiban.

Ez az Őzenet bűnbőjnatra szólő-tja fel a világot. Mindenkit figyelmeztet, hogy "őzölő", azaz tiszteljő Isten, Ős őzadjanak dicsősőget" neki, azaz dicsősőtső. Isten ezzel a cőllal teremtett bennőket, Ős mind szavainkkal, mind tetteinkkel dicsősőget adhatunk neki. "őzAbban dicsősőttetik meg az Őn Atyőm, hogy sok győmőcsőtt teremjete." (Jn 15:8)

Jőnos megővendőte, hogy a világot Krisztus visszatőre felősző-tő mozgalom őj hangsőlyt helyez Isten dicsősőtsőnek bibliai őgyőre. Az őszővetsőg felhővőst őt az őletőnkkel való sőfőrkodőszent kőtelessőgőre vonatkozőan soha nem őjtott erővel hirdeti. "őzA ti testetek a bennetek lakoző Szentőle temploma." Nem rendelkezőnk kizőrlőlagos joggal fizikai, lelki Ős erkőcsi erőnk felett, mert Krisztus a vőrel vőltott meg bennőket a Golgotőin. "őzDicsősőtsőtek az őrt Isten a ti testetekben Ős lelketekben, amely az Isten ői." (1Kor 6:19-20) "őzAz őrt akőj esztek, akőj isztok, akőj rmit cselekszetek, mindent az Isten dicsősőgőre műveljete." (1Kor 10:31)

Mőg sőrgetőbbő teszi a felhővőst a megtőrsőre, hogy "őzelőtt az ő őtőletőnek őrőja" (ősd e kőnyv 23. fejezető). Jel 14:7-ben az őtőlet a gőrőg krő-szisz fordő-tősa, ami az őtőlet meghozatalő, Ős nem az őtőlet hatőrozatő (krő-ma) jelőli. Az őtőlet teljes folyamatőra utal, beleőrtve az emberek vőd alő helyezőst Isten bő-rősga előtt, az őletőkről szólő feljegyzősek megvizsgőliső, a felmentő vagy elő-tőlő hatőrozatot, az őrőlet adomőnyozőst vagy a halőlos őtőletet (ősd Mt 16:27; Rőm 6:23; Jel 22:12). Az őtőlet őrőjőnak őzene Őtőletet hirdet minden hitehagyő felett is (Dőjn 7:9-11, 26; Jelenősek 17-18).

Az őtőlet őrőjőnak őzene kifejezetten arra az időre mutat, amikor a mennyei szentőlyben Krisztus, főpapi szolgálőnak utolsó szakaszakőnt, elkezdte őtőlő munkőjő (ősd e kőnyv 23. fejezető).

Ez az őzenet arra is felszólő mindenkit, hogy imődjő a Teremtőt. Isten felhővőst, hogy imődjő őt, ellentőbe kell őllő-tani azzal a felhővőssal, amely a fenevad Ős kőpe imődatőra szólő-t (Jel 13:3, 8, 15). Hamarosan mindenkinek vőlasztania kell az igaz Ős a hamis tisztelet kőzőtt: Isten az ő feltőtelei szerint imődjő (hit őltali megigazolő), vagy a sajőtt feltőteleik szerint (cselekedetek őltali

megigazulása). Ez az 1/4-zenet a negyedik parancsolatra fordítja a figyelmet, mivel elrendeli, hogy "Észimadjatok azt, aki teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait" (Jel 14:7; v. 2Máz 20:11).

A Teremtő igazi imádatára

vezeti az embereket, amelynek része, hogy tartásuk tiszteletben a teremtés emlékének napján - az Ész szombatját, a hetedik napot, amelyet a teremtéskor alapított, majd a Tízparancsolatban megerősített (lásd e könyv 19. fejezetét). Az első angyal 1/4-zenete tehát arra szólítja, hogy Krisztust mint Teremtőt és a bibliai szombat Urát állítsuk a világra elé, és ezzel tartsuk meg az igazi istentisztelet helyreállítását. Ez a jele Isten teremtésének, olyan jel, amelyet a teremtések nagy többsége teljesen figyelmen kívül hagy.

Gondviselősszerű volt,

hogy a figyelmet a teremtő Istenre irányítsa az 1/4-zenet hirdése a történelemnek éppen azon a pontján kezdődött el, amikor Charles Darwin A fajok eredete (1859) című munkájának kiadása nagy lázkitörténést adott a fejlődésben filozófiájának. Az első angyal 1/4-zenetének hirdése a legerősebb védőbeszéd a fejlődésben elméletek terjedése ellen.

Végezetül, ez a felhívás

utal arra is, hogy Isten szent terve, amelyet "Éza bűn embere" (2Thessz 2:3) lájbbal tiport, "Éb" tiszteletben részesül. Isten csak akkor dicsőít meg, amikor visszaállítják az igazi istentiszteletet, a hívők pedig Isten országának elvei szerint élnek.

Á

A második angyal 1/4-zenete

"ÉzLeomlott, leomlott

Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságjának haragborzította adott inni minden pogány népnek." (Jel 14:8)

A történelem korai

idejétől fogva Babilon az Istennel való szembeállítás jelképezte. Babilon tornya a hitehagyás emlékműve és a lázadás központja volt (1Máz 11:1-9). Lucifer (Sátán) volt a lázthatatlan király (Ámos 14:4, 12-14), és úgy tűnik, Babilont akarta eszközöket felhasználni az emberiség uralására szőtt mesteri tervében. Az egész Bibliában Isten városa, Jeruzsálem, valamint Sátán városa, Babilon harca jelképezi a jó és a gonosz közötti harcot.

A kereszténység korai

századaiban, amikor a rómaiak elnyomták mind a zsidókat, mind a keresztényeket, a zsidó és a keresztény irodalom is Babilonnak nevezte Róma városát.[29] Sokan úgy vélik, hogy Péter a Babilon

Ájlnévet használta Rámaira vonatkozán (1Pt 5:13).

A reformációt és a reformációt utáni korban a legteljesebb protestáns lelki Babilonnak (Jelenések 17), Isten népe ellenségének nevezte a rámai egyházat, hitehagyása és a földi zászai miatt.[30]

A Jelenések könyvében Babilon a bűnös asszonyra, a parázni anyjára és szemérmetlen leányaira utal (Jel 17:5). Ez jelképezi az összes, hitehagyó vagy új vallási szervezetet és azok vezetőit, de főként a fenevad és népe közötti erős, hitehagyó szövetkezést, amely a Jel 13:15-17-ben leírta utolsó világot idézi elő.

A májodik angyal zeneje rámutat a babiloni hitehagyás egyetemes természetére, kényszerítő erejére, mivel elmondja: "Éz az ő parázni anyjának haragborjából adott inni minden pogány népnek". Babilon "Éz bora" eretnek tanításait jelképezi. Babilon nyomást fog gyakorolni az államhatalomra, hogy egyetemesen kényszerítse rá mindenkitre hamis vallási tanításait és rendelkezéseit.

A "Éz parázni anyja" Babilon és a népek - a hitehagyó vagy lett egyház és a polgári hatalmak - tiltott kapcsolatait jelképezi. Az egyháznak az Ásrral kellene házasságban lennie, ám az államtól függetlenül keresve, elhagyja házastársait, és lelki parázni anyját kénytelen el (v. Ez 16:15; Jak 4:4).

E teljesebb nyelvi zene kapcsolat tragédiához vezet. János írja, hogy a föld lakosai "Ézmegszegedtek" a hamis tanítások miatt, Babilon pedig "Éz szeg vala a szentek vértől és a Jézus biznysáigtevőinek vértől", azoktól, akik nem voltak hajlandók elfogadni a Bibliával ellentéző tanításokat, és nem hajoltak meg a tekintélye előtt (Jel 17:2, 6).

Babilon leomlik, mert elutasítja az első angyal zeneát - a Teremtőbe vetett hit általi megigazulást evangéliumát. A rámai egyház az első néhány évszázad során hitehagyó sba szállt, ám sok mai protestáns is messze eltávolodott a reformációt nagyszerű bibliai igazságaitól. A Babilon bukására vonatkozó prófétia kálálán sen az általi teljesedett be, hogy általinossáiban véve a protestantizmus eltávolodott a hit általi megigazulást iránti kálál evangéliumának tisztaságaitól és egyszerűségétől, amely egykor oly nagy erővel hajtotta előre a reformációt.

A vég kálálzta a májodik angyal zeneát egyre időszerűbbé válik. Végő beteljesedése akkor

következnek be, amikor az első angyal üzenetét elutasítva a kálvárián bázis vallási szervezetek egymással szövetségre lépnek. Jel 18:2-4 megismerteti Babilon bukásának üzenetét, és hárval adja Babilon város romlását. Felsőháza azokat, akik még a Babilont kőpező kálvárián bázis vallási testületekben vannak, hogy szakadjanak el azoktól. "Éfussatok ki belőle, én nem, hogy ne legyetek részesek az ő bűnben, és ne kapjatok az ő csapásait." (Jel 18:4)[31]

Á

A harmadik angyal üzenete

"Ha valaki imádjaa a fenevadat és annak köpőjét, és bolygót felveszi vagy homlokára, vagy kezére, az iszik az Isten haragjának borát, amely elegyetlenül tétetett az ő haragjának poharába; és kánoztatik tűzzel és kőnkövel a szent angyalok előtt és a Bázisny előtt; és az ő kálvárián bázisuknak fájstje felmegy a rárkálvárián bázis; és nem lesz nyugalomuk ájjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak köpőjét, és ha valaki az ő nevének bolygót felveszi. Itt van a szenteknek békességes tőrőse, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!" (Jel 14:9-12)

Az első angyal üzenete az

rárkálvárián bázis evangéliumot hirdeti, és a Teremtő Isten igazi imádjásának helyreállítására szándékos, mivel eljött az áttétel órája. A második angyal áva itt minden emberi eredetű istentiszteleti formát. A harmadik angyal üzenete pedig Isten legkomolyabb figyelmeztetését adja tudtul, hogy ne imádják a fenevadat és annak köpőjét, amit vágál mindazok megtesznek, akik elvetik a hit általi megigazulás evangéliumát.

A Jel 13:1-10-ben

bemutatott fenevad az Ájllam és az egyház az Ájsszefonásdása, amely hosszú óvadásokon Áj uralta a keresztény világot, és amit Pál éza bűn embereként mutatott be (2Thessz 2:2-4), Dániel pedig "Ézkis szarvnak" nevezi (Dán 7:8, 20-25; 8:9-12). A fenevad köpe a hitehagyás vallásnak azt a formáját jelképezi, ami akkor alakul ki, amikor az őszinte reformáció s lelkelettől elszakad a egyházak Ájsszefognak az Ájllammal, hogy másokra kényszerítsék tanításait. Az egyház és az Ájllam az egyesüléssel a fenevad, vagyis az 1260 évig üldözö hatalomköt tevékenykedő hitehagyás egyház tálkálétes köpőjét tálkálézi. Innen a fenevad köpe név.

A harmadik angyal üzenete

a Biblia legkomolyabb és legfőlelmesebb figyelmeztetés. Rámutat arra, hogy akik a Föld utolsó válságos helyzetben az emberi hatalom előtt hajolnak meg, azok nem Istent, hanem a fenevadat és annak köpőjét imádják. Az utolsó kálvárián bázis idején köpő, egymástól elkálvárián bázis csoport alakul ki. Az egyik csoport tagjai ember által gondolt evangéliumot hirdetnek, és a fenevadat meg annak köpőjét imádják, amivel a legsúlyosabb áttéletet vonják magukra. A másik csoport, ezzel éles ellentétben, az igazi evangélium szerint é, "Émegtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét" (Jel 14:9, 12).

Mindannyiunk számára

Isten sárkányra vezette a hársát, a lázárban Krisztus kéri visszajövetelének és a vele való találkozási lehetőség fontosságának felismerésében. "Fussatok ki belőle, én nem, hogy ne legyetek részesek az ő bűnében, és ne kapjatok az ő csapásait; mert az ő bűne az addig hatott, és megemlékezett Isten az ő gonoszágairól." (Jel 18:4-5)

Á

Lábjegyzet

Á

1.

Á

A tiszta asszonyt kőráragyogás nap felnyessége (Jel 12:1)
 a lázárban élő magyarizációk szerint az Árszövetség evangéliumának felnyitást jelképezi, ami erőt és lelki vigaszt adott az öskeresztény egyháznak. A Nap felnyitást visszatérő Hold találás jelképe arra, hogy az "szövetség a keresztre és az eljövendő Messiásra előremutatás jövendöléseivel és szertartásaival az evangélium felnyitást tárja fel. A tizenkét csillagból álló korona az egyház gyökereire utal, amely az "szövetség korában a tizenkét törzsi atyával indult, az Árszövetség korában pedig a tizenkét apostollal folytatódott.

2.

Á

A prófétai idő számításainak használt év- nap elvát már korábban említették Dániel 9 messiási próféciájával kapcsolatban. Lásd e könyv 4. fejezetét.

3.

Â

SDA Bible Commentary, 4. kötet, 835. oldal

4.

Â

A pápa megnevezés a késői latin papa, a késői görög papas, "átya", "szpák", a görög pappas, "átya" szóból ered. A pápa "átma szpáke, a Római Katolikus Egyház feje". (Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2. kiadás) [New York, NY; Simon & Schuster, 1979]

5.

Â

A pÃ¡pasÃ¡got olyan egyhÃ¡zkormÃ¡nyozati rendszerkÃ©nt hatÃ¡rozhatjuk meg, amely a legfelsõbb tekintÃ©lyt a pÃ¡pÃ¡ra ruhÃ¡zza.

6.

Â

LevÃ©l, JustinianustÃ©l JÃ¡nos pÃ¡pÃ¡nak, idÃ©zve JÃ¡nos pÃ¡pa Justinianushoz Ã©rt levelÃ©ben, a Justinianus-fÃ©le kÃ©dex, I/1, 8. Corpus Juris Civilis, Ã©sszeÃ¡llÃ©tta Paulus Krueger, 12. kiadÃ¡s) (Berlin, Weidmannsche Verlagsbuchhandlung, 1959), 2. kÃ©tet, 11. oldal; The Civil Law, szerkesztõ Ã©s fordÃ©tÃ©s S. P. Scott (Cincinnati, OH; Central Trust Comp., 1932), 12. kÃ©tet, 11-13. oldal. VÃ©l. Justiniani Novellae (Justinian's New Constitutions), 131. New Constitution, 2. fejezet; Corpus Juris Civilis, Ã©sszeÃ¡llÃ©tta Rudolfus Schoell Ã©s Guilelmus Kroll, 7. kiadÃ¡s, 3. kÃ©tet, 665. oldal; Civil Law, 17. kÃ©tet, 125. oldal. LÃ©sd mÃ©g Don Neufeld Ã©s Julia Neuffer, szerkesztÃ©sÃ©ben a Seventh-day Adventist Bible Student's Source Book (Washington, D) C.: Review and Herald, 1962), 684-685. oldal

7.

Â

Levél Justinianusnál Konstantinápolyi Epiphániosz pásztoroknak,
533. március 26. Justinianus-féle kódex, I/1, 7, Corpus Juris Civilis,
Krueger kiadása, 2. kötet, 8. oldal, idézve: Source Book, 685. oldal

8.

Â

Lásd például "Persecution", Encyclopaedia of Religion and
Ethics, szerkeszti James Hastings, (New York, NY; Charles Scribner's
Sons, 1917), 9. kötet, 749-757. oldal; John Dowling: The History of
Romanism: From the Earliest Corruptions of Christianity to the Present Time,
10. kiadás (New York, NY; Edward Walker, 1846), 237-616. oldal

9.

Â

Ez a csapás nagyban csökkentette a pápaság tekintélyét, de
befolyásainak nem vetett véget. Jel 13:3 beszél a halálos seb"
begyűléséről, ami utal a pápaság befolyásainak feloldására. Az utolsó
időben a világ legerősebb vallási hatalma lesz.

10.

Â

George Trevor, Rome: From the Fall of the Western Empire (London, The Religious Tract Society, 1868). 439-440. oldal; John Adolphus: The History of France From the Year 1790 to the Peace Concluded at Amiens in 1802 (London: George Kearsley, 1803), 2. kötet, 364-369. oldal. Lásd még Source Book, 701-702. oldal

11.

Â

Leroy E. Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D. C., Review and Herald, 1948.), 2. kötet, 765-782. oldal

12.

Â

Peter Geiermann, The Convert's Catechism of Catholic Doctrine (St. Louis, MO; B. Herder Book Co., 1957), 27-28. oldal

13.

Â

I. m., 27. oldal

14.

Â

Később a pápai csallhatatlanság tanát arra a feltevésre alapozták, hogy (1) "az csallhatatlanság, mint az isteni egyház tulajdonsága, szákságkóppen a főben jut teljességre"; (2) Pápet csallhatatlan volt a hit és az erkölcs tanásában, és (3) a pápa Páptól vette a rárakól az isteni egyház sajátosságait. Arra a kávetkeztetésre jutottak, hogy amikor ex cathedra szól, "az pápa a hit és az erkölcs csallhatatlan tanásja" (Geiermann, oldal). A latin ex cathedra kifejezés szerinti jelentése: "szókból". A pápra vonatkozóan ez a katolikus egyháznak szál hivatalos kijelentéseit jelöli.

15.

Â

A pÃ¡pasÃ¡gra vonatkozÃ³ Ã¡llÃ¡-tÃ¡sokrÃ³l lÃ¡sd pÃ©ldÃ¡ul Lucius Ferraris, "Papa", 2. cikk. Prompta Bibliotheca (Venice; Gaspar Storti, 1772), 6. kÃ¶tet, 25-29. oldal, idÃ©zi Source Book, 680. oldal. A pÃ¡pasÃ¡g sajÃ¡t Ã¡llÃ¡-tÃ¡saival kapcsolatban lÃ¡sd pÃ©ldÃ¡ul XIII. LeÃ³ pÃ¡pa enciklikÃ¡ja, 1890. januÃ¡r 10. Ã©s 1894. jÃºnius 20. The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII (New York, NY; Benziger Brothers, 1903), 193-194. oldal. LÃ¡sd mÃ©g Source Book, 683-684. oldal

16.

Â

Catechism of the Council of Trent for Paris Priests, fordÃ¡totta John A. McHugh Ã©s Charles J. Callan (New York, NY, Joseph F. Wagner, Inc. 1958. utÃ¡jnyomÃ¡s), 258-259. oldal, lÃ¡sd mÃ©g Source Book, 614. oldal.

17.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 478. oldal

18.

Â

Lásd Council of Trent, Session IV (1546. április 8.); idézi: The Creeds of Christendom, szerkeszti Philip Schaff, 6. jav. kiad. (Grand Rapids, MI; Baker 1983), 2. kötet, 79-83. oldal. Lásd még Source Book, 1041-1043. oldal

19.

Â

Froom, Prophetic Faith of our Fathers, 2. kötet, 528-531. oldal

20.

Â

Frederic W. Farrar, History of Interpretation (Grand Rapids, MI; Baker, 1979) 358. oldal

21.

Â

I. m.

22.

Â

Robert M. Grant, A Short History of Interpretation of the Bible (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984) 97. oldal

23.

Â

Famar, 361. oldal

24.

Â

I. m. 363. oldal

25.

Â

Grant, 97. oldal

26.

Â

Famar, 365. oldal

27.

Â

A maradék eredetéről lásd Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 4. kötet; P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1977)

28.

Â

VÃ¶. Damsteegt: A Theology of Restoration (A centenÃ¡riumi evangÃ©lizÃ¡ciÃ³s konferenciÃ¡jn elÃ³adott anyag, Andrews University, 1974. mÃ¡jus 4.)

29.

Â

LÃ¡sd Midrash Rabbah on Canticles, I. 6, 4; Tertullian: Against Marcion, III, 13; Tertullian: Answer to the Jews, 9.

30.

Â

Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 2. kÃ¶tet, 531, 787. oldal

31.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 828-831. oldal

32.

Â

A katolikus egyház azt állítja, hogy jogában áll megváltoztatni az istentisztelet napját. K.: Melyik a nyugalomnap? V.: A szombat a nyugalomnap. K.: Miért állunk vasárnapot szombat helyett? V.: Azért állunk vasárnapot szombat helyett, mert a katolikus egyház az ünnepet szombatról vasárnapra tette át." (Geiermann, 50. oldal) Lásd még Source Book, 886. oldal. Ezt a katekizmust X. Pius pápa 1910. január 25-én "az apostoli üldösbán" részesítette (i. m.)